

Arrest

nr. 249 347 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DILLEN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verwerende partij stelt het feitenrelaas in haar nota met opmerkingen als volgt voor:

“Verzoekende partij verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, geboren te Aynthap op X. Op 17.11.2005 heeft verzoeker een asielaanvraag ingediend. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken heeft op 10.04.2006 een beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Ingevolge het dringend beroep van verzoeker, heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 17.05.2006 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen.

Tegen deze beslissing heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad van State, dat verworpen werd bij arrest nr. 199.094 dd. 18.12.2009.

Verzoeker heeft bij schrijven dd. 26.06.2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 29.11.2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid heeft verzoekers aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet ontvankelijk verklaard op 19.04.2010.

Verzoekers aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid onontvankelijk verklaard op 20.10.2010.

De arts-adviseur heeft op 21.03.2011 een medisch advies verleend inzake de medische problemen ingeroepen in de aanvraag op grond van artikel 9ter van de wet.

Op 23.05.2011 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoekers aanvraag ongegrond verklaard, beslissing die op 10.06.2011 aan verzoeker betekend werd.

Op 02.07.2012 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard bij beslissing van 13.05.2013 van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, samen met een beslissing tot bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 21.05.2013 aan verzoeker betekend.

Op 03.12.2013 heeft verzoeker wederom een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Op 23.04.2014 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard. Tevens heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op 23.04.2014 een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen deze beslissingen die op 05.05.2014 betekend werden, heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 171.954 dd. 15.07.2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep.

Op 23.04.2014 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie inmiddels ook een beslissing genomen tot inreisverbod (bijlage 13sexies).

Op 03.06.2014 diende verzoeker een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voormelde bijlage 13sexies. Bij arrest nr. 171.953 dd. 15.07.2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het annulatieberoep van verzoeker.

Verzoeker diende op 29.01.2019 een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 28.08.2020 verklaarde de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing.

(...)"

1.2. Op 28 augustus 2020, met kennisgeving op 17 september 2020, verklaart de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) onontvankelijk. Verzoeker tekent hiertegen beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zaak gekend onder rolnummer RvV 253 974.

1.3. Op 28 augustus 2020, met kennisgeving op 17 september 2020, neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde minister de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13.

Dit is de bestreden beslissing, die de volgende motieven heeft:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen' tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980. verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 33 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2, 7, 74/13, 74/14 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het hoorrecht. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij verstrekt vooreerst een theoretische uiteenzetting over bepaalde van de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen:

"Ernstige middelen

- Schending van het artikel 7 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/13 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 74/14 Vreemdelingenwet ;*
- Schending van het artikel 1 § 1, 11 ° juncto artikel 1 §2 Vw;*
- Schending van het artikel 62 Vreemdelingenwet - materiële en formele motiveringsverplichting ;*
- Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheidsplicht ;*
- Schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel ;*
- Schending van het artikel 3 E. V. R. M. ;*
- Schending van het artikel 8 E. V.R.M. en het respect voor de menselijke waardigheid ;*
- Schending van de artikelen 7 en 33 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie ;*
- Schending van het artikel 41 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie*
- Schending van het algemeen rechtsbeginsel van het hoorrecht."*

"6.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoeker mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig het artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de Minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de Minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen."

Meer concreet licht verzoeker toe bij zijn middel:

"6.2.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Minister bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

In de bestreden beslissing wordt enkel gemotiveerd dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen omdat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum zoals vooropgesteld door het artikel 7, eerste lid 1° Vw.

Dat dit onmogelijk als een zorgvuldige motivering beschouwd kan worden, gelet op de uiteenzetting hieronder.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft niet met alle feitelijkeheden in het dossier rekening gehouden.
- 6.2.1.

EERSTE ONDERDEEL

Afwezigheid individuele beoordeling en miskening van het hoorrecht

Het artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, 'recht op behoorlijk bestuur' stelt:

"1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen en organen van de Unie worden behandeld.

2. Dit recht behelst met name:

- het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen,*
- het recht van eenieder om toegang te krijgen tot het dossier hem betreffende, met inachtneming van het gerechtvaardigde belang van de vertrouwelijkheid en het beroeps- en het zakengeheim,*
- de plicht van de betrokken instanties om hun beslissingen met redenen te omkleden."*

De miskening van het hoorrecht schendt de rechten van verdediging, gewaarborgd in bovenstaand artikel.

Volgens de vaste rechtspraak is er sprake van een schending van het hoorrecht indien voldaan is aan 2 cumulatieve voorwaarden:

- 1) De aanwezigheid van een onregelmatigheid in de uitoefening van het hoorrecht ;*
- 2) Het hoorrecht had tot een andere besluitvorming kunnen leiden;*

Het is evident dat er een onregelmatigheid is bij de uitoefening van het hoorrecht, nu de verzoeker niet deugdelijk gehoord werd bij het nemen van de beslissingen van uitwijzing.

Indien de verzoeker wel de mogelijkheid had gekregen gehoord te worden, rekening houdende met alle individuele elementen, had dit wel degelijk tot een andere besluitvorming kunnen leiden.

Verzoeker had dan immers kunnen duiden dat hij gedurende lange tijd in België verblijft, en dat er sprake is van een verregaande integratie in hoofde van de verzoeker.

Verzoeker verblijft al in België sinds 2005. Verzoeker verblijft dus al meer dan 15 jaar in België.

Dat al deze elementen ook blijken uit het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Nergens in de bestreden beslissing wordt hiernaar verwezen, noch enige melding van gemaakt. Had de verzoekende partij gehoord geweest alvorens het nemen van de bestreden beslissing, had verzoeker kunnen aantonen dat er sprake is van een verregaande integratie, waarmee wel degelijk rekening dient te worden gehouden.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie is het hoorrecht verplicht in elke procedure die kan leiden tot een administratieve of rechterlijke beslissing die de belangen van een persoon nadelig kan beïnvloeden.

Volgens de Raad van State moet het gaan om een maatregel die de belangen van de betrokkene ernstig aantast of benadeelt. Een dergelijke maatregel veronderstelt dat diegene op wie het betrekking heeft, voorafgaandelijk gehoord wordt.

De hoorplicht is verplicht voor de administratieve overheden van een lidstaat telkens wanneer zij besluiten nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs wanneer de toepasselijke reglementering niet uitdrukkelijk in een dergelijke formaliteit voorziet (HvJ Sopropé, C-349/07). Ook de Raad van State en het Grondwettelijk Hof erkennen het hoorrecht als een algemeen rechtsbeginsel dat gerespecteerd moet worden, zelfs wanneer dit niet uitdrukkelijk voorzien is bij wet (RvS 15/9/04, nr. 134.963; GwH 30/3/99, nr. 40/99).

Bijgevolg moet het beginsel van het hoorrecht evenzeer gerespecteerd worden bij beslissingen over kort verblijf, bij weigeringen van verblijf, bij de afgifte van een BGV aan een persoon in onwettig verblijf en bij andere beslissingen die de belangen van de vreemdeling nadelig aantasten. Ook wanneer dit niet voorzien is in de Verblijfswet.

Bovendien blijkt uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verre gaande oplossingen?

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van verzoeker.

Er wordt in de bestreden beslissing in geen enkele mate verwezen naar de persoonlijke elementen, aanwezig in verzoekers dossier, en waar de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk van op de hoogte is.

In casu zijn er aldus humanitaire redenen die in rekening dienen te worden gebracht, alvorens men kan overgaan tot het nemen van een administratieve beslissing in hoofde van verzoekende partij.

Dit blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Door geen rekening te houden met deze feitelijkheden en de verzoekende partij niet te horen schendt de Dienst vreemdelingenzaken de motiveringsplicht waardoor de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

- 6.2.2.

TWEEDE ONDERDEEL

Het recht op een privé-leven

De verzoeker kan niet akkoord gaan met deze motivering en wijst op de onzorgvuldigheid en gebrekkigheid bij de totstandkoming van de beslissing.

Zoals hoger reeds aangehaald verblijft de verzoeker sinds 2005 in België.

Dit werd ook duidelijk aangetoond in het verzoek overeenkomstig het artikel 9bis Vw.

Verzoeker heeft een verblijf van meer dan 15 jaar in België. Verzoeker heeft zich geïntegreerd in de Belgische samenleving, spreekt Nederlands, en is volledig geïntegreerd.

Zo heeft hij Nederlandse lessen gevolgd, kan hij aanbevelingsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen. Tevens is hij werkbereid en kan hij hier aan de slag, wanneer hij over de juiste documenten beschikt.

Zo schrijft de heer G. H. het volgende:

Geachte,

Hierbij wil u vriendelijk verzoeken om het dossier van T. T. (dossier ...) te bespoedigen.

T. is een uiterst bekwaam vakman en betrouwbaar persoon. Wij hebben reeds jaren goed contact met hem, hij is een heel bekwaam vakman en met name ook voor het knelpuntberoep sanitair installateur. Wij hebben u in het voorjaar 2019 reeds laten weten (via het dossier ingediend bij stad Lier) dat wij hem een vast contract willen aanbieden voor de herinrichting, oprissing en uitbreiding sanitair in onze huizen. T. is een goedmenende en gematigd persoon van christelijk- orthodoxe origine. Hij is sociaal voelend en vindt ongetwijfeld snel zijn weg op de Belgische arbeidsmarkt.

Recent kochten wij naast ons eigen huis (een voormalig kloostergebouw), een tweede groot huis dat wij gedeeltelijk willen ombouwen tot studentenverblijf. Daarvoor hebben wij de intentie hem een vast

contract voor minstens 2 jaar aan te bieden. Zijn vakmanschap en werklust zal trouwens snel opgepikt worden door de schaarste aan zulke personen op de arbeidsmarkt.

Omdat wij graag alles in de legaliteit willen laten verlopen, verzoeken wij u vriendelijk om T. zijn verblijfsvergunning en arbeidskaart te willen verlenen.

*Deze oproep is op eer naar u toegestuurd en heeft geen andere bedoeling dan deze waardevolle persoon, die zich volledig wil integreren de volwaardige kans te geven die hij verdient.
Met dank voor een spoedig antwoord*

*Hartelijke groeten,
G., verantwoordelijke van vzw. De Brug in Lier"*

(zie het stuk 2)

Dit zijn elementen die o.a. werden aangehaald in het verzoekschrift overeenkomstig het artikel 9bis en bij de latere actualisatie.

Dat echter uit de bestreden beslissing niet blijkt dat met deze elementen rekening werd gehouden. Men motiveert louter dat de verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort om in België te verblijven. Er wordt geen enkele melding gemaakt van verzoekers langdurig verblijf, noch van de humanitaire redenen.

Dat dit niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek zoals het een administratieve overheid betaamt. Zoals reeds eerder aangehaald heeft de verzoeker steeds zijn uiterste best gedaan om zich hier in België te integreren, dit ondanks zijn preciaire verblijfssituatie. Deze elementen blijken ook uit de aanvraag 9bis Vw die in december 2018 werd ingediend.

De verwerende partij ging onzorgvuldig te werk bij de totstandkoming van de beslissing van uitwijzing.

Verzoeker is inmiddels volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving. Verzoeker heeft aldus wel degelijk een duurzame band met België. Een terugkeer naar Armenië zou aldus een schending betekenen van artikel 8 E.V.R.M. en het artikel 3 E.V.R.M.

De verwerende partij heeft duidelijk geen rekening gehouden met alle persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

DERDE ONDERDEEL

Verweerster dient eveneens rekening te houden met de huidige preciaire situatie en de onderlinge gewelddadige confrontaties tussen Armenië en Azerbeidzjan.

Het is immers voor verzoeker niet veilig om in de huidige omstandigheden te worden overgebracht naar een land dat in conflict ligt en in staat van oorlog verkeert.

Zo eist het conflict in de regio Nagorno-Karabakh dat internationaal erkend wordt als deel van Azerbeidzjan maar door etnische Armenen wordt gerund, ook burgerlevens.

Burgers worden slachtoffer van raketten die worden afgevuurd langs beide kanten. Steden die ver van de frontlinie liggen worden daarbij ook gevisieerd.

Zo zijn er door raketten afgevuurd door Azerbeidzjan 13 burgers om het leven gekomen in Ganja de tweede grootste stad van Armenië.

(zie stuk 3)

Sinds het conflict terug in alle hevigheid woedt zijn er al 663 Armenen gedood, waaronder ook veel burgers, (zie stuk 4)

Secretaris-Generaal Antonio Guterres veroordeelt alle aanvallen op bewoonde gebieden en beschuldigd beide landen van het overtreden van de staakt-het-vuren-overeenkomst.

(zie stuk 5)

Wanneer verzoeker wordt terug gestuurd naar een land dat in conflict ligt en de veiligheid van haar burgers niet kan garanderen kan er schending van artikel 3 EVRM optreden.

In zijn arrest nr. 239.259 van 28 september 2017 oordeelt de Franstalige Raad van State (RvS) dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) moet toetsen:

niet alleen bij het uitvoeren van een uitwijzingsmaatregel maar óók op het moment van het nemen van een uitwijzingsbevel.

Artikel 3 EVRM houdt een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling of straf in.

De bestreden beslissing heeft geen enkel rekening gehouden met de huidige precaire situatie in Armenië bij het nemen van haar beslissing. Verweerster dient te onderzoeken of er een schending kan optreden van artikel 3 EVRM wanneer verzoeker wordt terug gestuurd, (zie ondermeer RvS nr. 239.259)

Rekening houdend met het aanhoudend conflict dat de regio Nagorno-Karabakh overstijgt, kan artikel 3 EVRM weldegelijk worden geschonden.

6.3.

EINDBESLUIT

Het kan niet aanvaard worden dat in de bijlage 13 enkel en alleen wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker niet in het bezit is van de vereiste documenten om in België te verblijven.

De Dienst Vreemdelingenzaken is gehouden om elke administratieve beslissing met redenen te omkleden. Dat in casu het louter verwijzen naar het artikel 7 van de Vreemdelingenwet onvoldoende is gelet op alle feitelijkheden die aanwezig zijn in het dossier en waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is.

De verwerende partij schendt hiermee ook het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Tevens kan heeft DVZ geen rekening gehouden met artikel 8 en 3 EVRM wanneer zij deze beslissing heeft genomen.

De verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op datum van 28/09/2020 en ter kennis gebracht op datum van 17/09/2020 te schorsen en te vernietigen.”

2.2. De in artikel 62, § 2, van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In dit geval moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite is gemotiveerd. Er wordt, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, gewezen op het gegeven dat verzoeker illegaal op het Belgische grondgebied verblijft. Er wordt gemotiveerd dat verzoeker geen paspoort, voorzien van een geldig visum, kan voorleggen.

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze motivering volstrekt stereotiep is of op geen enkele wijze een individuele beoordeling reflecteert. Ten overvloede wordt nog geduïd dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Concreet merkt verzoeker op dat in de motivering niet wordt ingegaan op het gegeven dat hij sedert 2005 in België verblijft en hij hier intussen verregaand is geïntegreerd. Hij wijst erop dat deze elementen

blijken uit het verzoek tot de machtiging om verblijf, op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die door hem werd ingediend. Rekening houdende met het gegeven dat de bestreden beslissing pas is genomen nadat op dezelfde dag verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, moet de huidige bestreden beslissing samen gelezen worden met de beslissing die de aanvraag onontvankelijk verklaart. Beide beslissingen zijn op dezelfde dag genomen en op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker. Er blijkt niet dat de bestreden beslissing de motieven, tot uiting gebracht in de beslissing die zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk verklaarde, opnieuw moet herhalen.

Deze beslissing luidt:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.01.2019 werd ingediend en op datum van 26.05.2020 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 19.05.2006 met een beslissing niet-ontvankelijk weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De duur van de procedure – namelijk zes maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.

Betrokkene beroept zich op het vertrouwensbeginsel dat zou inhouden dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige gewekte verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren. Betrokkene wijst in dit kader de instructies van 19 juli 2009 die weliswaar vernietigd zouden zijn maar zouden blijven gelden voor iedereen die eraan voldoet en dat er rekening gehouden dient te worden met de achterliggende filosofie van deze instructies. Dat de toenmalige staatssecretaris gesteld heeft de criteria van de vernietigde instructie te zullen blijven toepassen, vermag aan het arrest RvS van 09.12.2009 geen afbreuk doen, daar onze diensten de wet en de rechterlijke beslissingen dienen te laten primeren op eventuele beleidsrichtlijnen van een (voormalige) staatssecretaris. In een later arrest heeft de Raad van State trouwens uitdrukkelijk bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 “integraal is vernietigd” en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt “om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen” (RvS 10 oktober 2012, nr. 220.932). Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een

bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass.12 december 2005, AR C040157F) (RVV, arrest nr 229048 van 20.11.2019). Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het respect voor zijn recht op een gezinsleven zoals vervat in het artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene geen familieleden heeft op het Belgische grondgebied. Betrokkene heeft daarentegen nog verschillende familieleden in Armenië waaronder zijn 20-jarige zoon, zijn ouders en zijn zus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt. Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.

Betrokkene beroept zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld, hij legt wel werkbepaltes voor en twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe

de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan dertien jaar hier zou verblijven, dat hij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij absoluut werkwilbig zou zijn, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat een attest van aanwezigheid bij Franse taallessen voorlegt evenals vijf deelcertificaten Nederlandse taallessen, een attest van aanwezigheid bij Nederlandse taallessen, zes getuigenverklaringen, twee werkbeloftes, twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer, een arbeidsovereenkomst, drie huurovereenkomsten met bijhorende betalingsbewijzen, twee aanslagbiljetten van de belastingen, verschillende betalingsbewijzen van facturen, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, een getuigschrift voor verstrekte hulp, vervoersbewijzen van het openbaar vervoer en een attest dat hij in april 2015 onderzocht werd door zijn huisarts) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).
(...)”

Uit deze motieven blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening hield met zijn lang verblijf en integratie.

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting een gebrek in de formele motivering niet aannemelijk. Hij duidt niet op welk punt de voorziene motivering, in samenlezing met de hierboven geciteerde beslissing, hem niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

2.3. In de mate dat verzoeker betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk

toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel, en het hiermee nauw samenhangende evenredigheidsbeginsel, staat de Raad verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4.1. Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij zich binnen het toepassingsgebied van deze bepaling bevindt, en hem dus een bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten, waar hij enerzijds niet is gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden of om zich te vestigen en hij anderzijds niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten, meer bepaald omdat hij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een paspoort, voorzien van een geldig visum. Dit dragende motief van de bestreden beslissing wordt niet onderuit gehaald.

In zoverre artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel toepassing kan vinden voor zover de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten niet in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen, vervat in een internationaal verdrag, wordt verwezen naar de verdere bespreking. Hieruit zal blijken dat verzoeker niet aantoonde dat een meer voordelige bepaling vervat in een internationaal verdrag de afgifte van het bestreden bevel kon verhinderen. In deze omstandigheid blijkt geen schending van deze wetsbepaling.

2.4.2. Verzoeker meent dat artikel 41 van het Handvest en zijn hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur zijn geschonden. Hieruit blijkt dat de verwerende partij onzorgvuldig te werk is gegaan. Hij verwijt de bestreden beslissing dat geen rekening is gehouden met zijn lang verblijf in België (vijftien jaar) en met de elementen kenbaar gemaakt in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en met de humanitaire redenen. Uit de geciteerde beslissing onder punt 2.2. blijkt dat wel degelijk is rekening gehouden met de elementen die verzoeker heeft kenbaar gemaakt. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad in haar arrest nr. 249 346 op 18 februari 2021 verworpen. De Raad verwijst ook naar het gestelde onder punt 2.7.

Verzoeker verwijst naar de hoorplicht, zoals bepaald in artikel 41 van het Handvest. De Raad merkt op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80).

Het hoorrecht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, §§ 81-83; HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Mukarubega*, § 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 87).

Het wordt niet betwist dat door de afgifte van het bestreden bevel, een terugkeerbesluit, uitvoering wordt gegeven aan het Unierecht. Evenmin wordt betwist dat het bestreden bevel moet worden aangemerkt als een bezwarend besluit dat de belangen van verzoeker ongunstig kan beïnvloeden. Het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, is dus van toepassing.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van het hoorrecht evenwel pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leiden, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben. Niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert dus een schending van het hoorrecht op. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig leidt tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, §§ 38 en 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Het Hof van Justitie oordeelt voorts dat de betrokken vreemdeling niet nog specifiek moet worden gehoord over een terugkeerbesluit, wanneer dit volgt op een afwijzing van een verblijfsaanvraag waarin het illegale verblijf reeds is vastgesteld en binnen deze procedure het recht om te worden gehoord volledig is geëerbiedigd (HvJ 5 november 2014, C-166/13, *Sophie Mukarubega*, §§38-82).

Verzoeker betoogt dat hij niet deugdelijk is gehoord. Indien dit wel was gebeurd, stelt hij te hebben kunnen meedelen dat hij lange tijd in België heeft verbleven en verregaand is geïntegreerd. Hij wijst er hierbij op dat hij in 2005 naar België is gekomen en hier sindsdien heeft verbleven. Hij stelt dit alles ook reeds te hebben ingeroepen in zijn verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In het voorliggende geval heeft verweerder gewacht met het nemen van de bestreden beslissing totdat hij zich had uitgesproken over de door verzoeker ingediende aanvraag om te worden gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Beide beslissingen werden op dezelfde dag genomen en ook samen aan verzoeker ter kennis gebracht. De verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet laat toe om vanuit illegaal of precair verblijf een verblijfsmachtiging te vragen in België, maar enkel indien buitengewone omstandigheden worden aangetoond die rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend, en niet bij de voor de verblijfplaats in het buitenland bevoegde Belgische vertegenwoordiging.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat hij in zijn aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds de mogelijkheid had om alle gegevens en bewijsstukken naar voor te brengen die volgens hem maken dat hij is verhinderd om het Schengengrondgebied te verlaten en terug te keren naar het herkomstland, minstens voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure. Hij heeft ook daadwerkelijk van deze mogelijkheid gebruik gemaakt. Rekening houdende met het gegeven dat deze procedure tot op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing hangende was bij het bestuur, was verzoeker tot deze datum ook in de mogelijkheid om in dit verband nog bijkomende of aanvullende elementen naar voor te brengen. In zijn beslissing, genomen inzake de verblijfsaanvraag, stelde verweerder reeds vast dat de ingeroepen elementen en bewijsstukken verzoeker niet daadwerkelijk verhinderen om terug te keren naar zijn land van herkomst voor het indienen van de aanvraag. Verzoeker toont niet aan dat hij in het kader van de

verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet reeds op afdoende wijze zijn standpunt naar voor heeft kunnen brengen inzake de redenen die een – minstens tijdelijke – terugkeer naar zijn herkomstland verhinderen. Verzoeker voert evenmin in zijn verzoekschrift andere elementen aan dan deze aangevoerd in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf.

Zoals reeds werd aangestipt, houdt het bestreden bevel ook enkel in dat verzoeker in de huidige omstandigheden het Schengengrondgebied dient te verlaten, zonder dat dit hem verhindert België terug binnen te komen en hier te verblijven van zodra hij de vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten heeft.

In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat hij dienstig een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging kan inroepen. Alleszins kan hij ook niet overtuigen dat hij, indien gehoord in het kader van de terugkeerprocedure, nog bijkomende, concrete elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces hadden kunnen beïnvloeden. De Raad wijst erop dat verweerder in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet reeds vaststelde dat de elementen van integratie die het gevolg zijn van het lang verblijf op zich niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet verhinderen. Deze elementen werden dus ook al beoordeeld, zodat verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij, door het andermaal aanhalen van deze elementen, nog elementen had kunnen aanbrengen die het beslissingsproces konden beïnvloeden.

Een schending van het hoorrecht en van artikel 41 van het Handvest wordt niet aangetoond. Onzorgvuldig gedrag in hoofde van verwerende partij is niet voorhanden.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; *adde* EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Het EHRM stelt in vaste rechtspraak dat het aan de verzoekende partij toekomt om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Indien dit begin van bewijs wordt geleverd, dan verschuift de bewijslast en is het aan de verdragsluitende staat om in dat geval iedere twijfel over het bewijs weg te nemen. Om het risico op foltering of onmenselijke behandeling te bepalen, moet de verdragsluitende staat met name de voorzienbare gevolgen van het terugsturen van de vreemdeling naar het land van herkomst onderzoeken, daarbij rekening houdend met de algemene situatie in het land én de persoonlijke omstandigheden van de vreemdeling (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (c)).

Verzoeker brengt geen concrete elementen naar voor van enige vrees bij een terugkeer naar Armenië. Blijkens de stukken van het administratief dossier diende hij reeds verzoeken om internationale bescherming in. Deze procedures werden alle negatief afgesloten. Aldus blijkt dat verzoeker meermaals de kans heeft gehad om enige vrees voor een terugkeer naar Armenië aan te brengen en dat deze vrees telkens is onderzocht, maar dat er werd besloten dat de ingeroepen elementen geen terugkeer naar het herkomstland verhinderen. Verzoeker verwijst naar een deelgebied van Armenië dat te lijden had met een conflict met Azerbeidzjan. Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar dat gedeelte van Armenië dient te gaan. Verzoeker diende evenmin recent een verzoek om internationale bescherming in.

Verzoeker verwees in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op artikel 3 van het EVRM en de hierop genomen beslissing stelde: *“Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.*

Ook het aangehaalde art 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM.”

De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar verwijst naar een conflict in een gedeelte van Armenië maar dit conflict geenszins betreft op zijn persoonlijke omstandigheden. Dergelijk betoog en de stukken die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift volstaan niet om de schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen.

De verwerende partij merkt terecht op in haar nota met opmerkingen:

“Verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk maken dat er sprake is van ernstige en duidelijke redenen, om aan te nemen dat zij bij haar terugkeer het slachtoffer zou worden van een in art. 3 EVRM bedoelde handeling, rekening houdend met de algemene situatie in het land van herkomst en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu de verzoekende partij ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Verweerder stelt vast dat de verzoekende partij verwijst naar het gewapend conflict tussen Armenië en Azerbeidzjan in de regio Nagorno-Karabakh. Evenwel blijkt nergens dat de verzoekende partij verplicht zou worden om specifiek naar deze grensregio af te reizen.

Afgezien van het feit dat moet worden opgemerkt dat er op heden een staakt-het-vuren tussen de betrokken partijen werd afgesloten en de door de verzoekende partij aangehaalde “staat van oorlog” bijgevolg niet langer actueel is, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat de verzoekende partij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt dat het in volledig Armenië onveilig zou zijn geworden, doordat specifiek in de grensregio met Azerbeidzjan een gewapend conflict lopende was.”

Verzoeker maakt de schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

2.6. Artikel 8 van het EVRM luidt verder als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of gezins- en familieleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of gezins- en familieleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of gezins- en familieleven dient te bestaan op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privé- en/of gezins- en familieleven in de zin van dit verdragsartikel waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn, met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

De Raad vermog als annulatierechter verder desgevraagd te onderzoeken of artikel 8 van het EVRM is geschonden bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, dit aan de hand van de door de partijen verstrekte gegevens en de gegevens van het administratief dossier. Hij dient zich daarbij niet te beperken tot de eventuele uitdrukkelijke motieven dienaangaande in de bij hem aangevochten beslissing. Artikel 8 van het EVRM houdt immers geen bijzondere motiveringsplicht in (RvS 28 november 2017, nr. 239.974). Waar verzoeker aldus een uitdrukkelijke motivering lijkt te verwachten in

de bestreden beslissing aangaande artikel 8 van het EVRM, kan hij niet worden gevolgd (zie ook RvS 15 mei 2019, nr. 13.317 (c)).

Nergens geeft verzoeker aan dat hij in België een gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Wel in tegendeel blijkt dat verzoekers familie nog in Armenië verblijft. Er blijkt dan ook geenszins dat in het voorliggende geval het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven in het gedrang is.

Verzoeker beroept zich op een privéleven in België. Hij stelt in 2005 naar België te zijn gekomen en hier sindsdien te hebben verbleven. Hij stelt zich intussen volledig te hebben geïntegreerd, Nederlands te spreken en een duurzame band met België te hebben opgebouwd. Hij kon aanbevelingsbrieven voorleggen van vrienden en kennissen, is werkbereid en kan tewerkgesteld worden mits hij de nodige documenten verkrijgt. Hij citeert uit een brief van G.H. die voor diens VZW bereid is om verzoeker onmiddellijk in dienst te nemen. Deze brief werd toegevoegd aan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven en dat met deze elementen geen rekening is gehouden.

In dit verband wenst de Raad te benadrukken dat de bestreden beslissing geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf in België. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient te worden opgemerkt dat het EHRM reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een Staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit (*“fait accompli”*) er op deze Staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat, in regel, vreemdelingen in deze situatie niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, *Jeunesse/Nederland*).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als *“gevestigde vreemdelingen”*, met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr. 39.350/13, *A.S./Zwitserland*).

In zaken zoals deze, die thans voorligt, waarin niet enkel de bescherming van een privéleven aan de orde is, maar die tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en het bestaan van redenen die verband houden met de immigratiecontrole aan de orde zijn.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een privéleven in een bepaalde staat precair was. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker heeft ervoor geopteerd sedert 2005 verder in België te verblijven, dit ondanks het feit dat zijn verblijfssituatie alhier steeds illegaal, minstens precair, is geweest en al zijn aanvragen werden afgewezen. Verzoeker kan niet ontkennen dat hij op de hoogte was van zijn illegale dan wel precaire verblijfssituatie. Hij ontkent niet in zijn middel dat zijn verblijfssituatie precair was. Het loutere gegeven dat verzoeker al die jaren in België heeft doorgebracht, toont nog niet aan dat de Belgische Staat een positieve verplichting heeft om hem verder op het grondgebied te laten verblijven. Verzoeker maakt geenszins concreet aannemelijk dat hij actueel specifieke banden heeft met België die maken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht of die maken dat zulks voor hem bijzonderlijk moeilijk zou zijn. Hij maakt niet aannemelijk dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zijn privéleven verder te zetten of uit te bouwen in zijn herkomstland, temeer verzoeker desgevallend slechts tijdelijk het land moet verlaten om elders dan België zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen, wat blijkt uit het arrest nr. 249 346, uitgesproken op 18 februari 2021 dat het beroep tegen de beslissing die zijn aanvraag onontvankelijk verklaarde, verwierp.

Ook in dat arrest oordeelde de Raad:

(...)

In de mate dat hij stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn werkbereidheid, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat hiermee werd rekening gehouden en deze als volgt beantwoord werd:

“Betrokkene beroept zich op artikel 15 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de vrijheid van beroep en het recht op werken, op artikel 23 van de universele verklaring van de rechten van de mens, op artikel 6 van het Internationale Verdrag inzake economische, sociale en culturele rechten (met name het recht op arbeid) en op artikel 1 van het Europees Sociaal Handvest (recht op arbeid). Echter, we stellen vast dat betrokkene dit punt niet verduidelijkt of concretiseert. Betrokkene is hier niet tewerkgesteld noch was hij hier in het verleden tewerkgesteld, hij legt wel werkbeloftes voor en twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer. Indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat hij alhier wenst te werken, dient hij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

In de mate dat verzoeker de bestreden beslissing verwijt niet gedetailleerder in te gaan op zijn werkbereidheid, heeft de bestreden beslissing rekening gehouden met de aanvragen tot tewerkstelling en met de werkbeloftes die hij voorlegde.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat de bestreden beslissing ook motiveert:

“Betrokkene beroept zich op zijn lange verblijfsduur en duurzame lokale verankering als buitengewone omstandigheid. Echter, de elementen van verblijfsduur en integratie kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid, wat in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Onder meer in arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat “omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.” (zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). De Raad wijst er in dit verband op dat slechts in zeer uitzonderlijke gevallen integratie als buitengewone omstandigheid kan worden aanvaard, namelijk wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat hij door een terugkeer naar het land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken. Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post impliceert ook geenszins dat zijn banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan (RVV, arrest 229745 van 3 december 2019).

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkene al sinds 2005 ononderbroken in België zou verblijven, dat hij dus al meer dan dertien jaar hier zou verblijven, dat hij daadwerkelijke banden met België zou hebben, dat hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn, dat hij de Nederlandse taal zou spreken, dat hij ingeburgerd zou zijn, dat hij Nederlands en Frans zou spreken, dat hij hiertoe de nodige taallessen gevolgd zou hebben, dat hij een ruime vrienden-en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat hij absoluut werkwilbig zou zijn, dat hij zijn werkbereidheid zou aantonen, dat hij steeds een woning gehuurd zou hebben, dat een attest van aanwezigheid bij Franse taallessen voorlegt evenals vijf deelcertificaten Nederlandse taallessen, een attest van aanwezigheid bij Nederlandse taallessen, zes getuigenverklaringen, twee werkbeloftes, twee aanvragen tot tewerkstelling van een buitenlandse werknemer, een arbeidsovereenkomst, drie huurovereenkomsten met bijhorende betalingsbewijzen, twee aanslagbiljetten van de belastingen, verschillende betalingsbewijzen van facturen, de uitslag van zijn theoretisch rijexamen, een getuigschrift voor verstrekte hulp, vervoersbewijzen van het openbaar vervoer en een attest dat hij in april 2015 onderzocht werd door zijn huisarts) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”

(...)

Verzoeker gaat voorbij aan het volgende motief in de bestreden beslissing:

“We stellen vast dat betrokkene ter staving van zijn sociale banden zes getuigenverklaringen voorlegt . Echter, hieruit blijkt niet dat zijn netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid of van diepgaande interpersoonlijke banden. Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat hij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Een schending van artikel 8 EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden vastgesteld.” Hij beschikt ook over familieleden in het herkomstland, zoals de bestreden beslissing stelt. (...)”

Hiermee wordt ontkracht dat de verwerende partij geen rekening hield met zijn werkbereidheid en integratie in het Rijk.

Verzoeker heeft nog steeds het grootste gedeelte van zijn leven doorgebracht in zijn land van herkomst waar zijn familie nog steeds verblijft, waardoor moet worden aangenomen dat hij vertrouwd is met de taal en gebruiken aldaar. Hij brengt geen voldoende concrete, op zijn persoon betrokken, argumenten naar voor die in zijn situatie kunnen wijzen op enige disproportionaliteit.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn integratie, kan aangenomen worden dat de verzoeker weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft en onmiddellijk werk zou kunnen verkrijgen. Deze elementen geven de verzoeker niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoeker geenszins de motieven van de beslissing die zijn aanvraag onontvankelijk verklaarde, die correct en afdoende zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing hem de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.7. Aangezien artikel 7 van het Handvest rechten bevat die overeenstemmen met deze die worden gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM en dus aan artikel 7 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte dient te worden toegekend als aan artikel 8 van het EVRM, zoals uitgelegd in de rechtspraak van het EHRM (HvJ, 5 oktober 2010, C400/10; HvJ 15 november 2011, C-256/11, *Dereci*), kan ook een schending van artikel 7 van het Handvest niet worden aangenomen.

2.8. In zoverre verzoeker nog de schending aanvoert van artikel 33 van het Handvest moet worden opgemerkt dat hij nalaat te verduidelijken op welke wijze dit artikel door het nemen van de bestreden

beslissing wordt miskend. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk.

2.9. Wat de ingeroepen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet betreft, wordt verder opgemerkt dat verzoeker op geen enkele wijze aangeeft dat hij hier een gezins- of familieleven of (minderjarige) kinderen heeft. Evenmin geeft hij aan dat hij gezondheidsproblemen heeft die zich kunnen verzetten tegen een terugkeer naar zijn land van herkomst. Een concrete toelichting in het licht van dit artikel ontbreekt. Een schending van dit wetsartikel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.10. Ook waar verzoeker de schending aanvoert van de artikelen 1, §§ 1, 11° en 2 en 74/14 van de Vreemdelingenwet ontbreekt elke toelichting over de wijze waarop de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisie, onontvankelijk.

2.11. De uiteenzetting van verzoeker laat de Raad niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze. Waar verzoeker in het kader van zijn verblijfsprocedure in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet al aangaf dat de elementen van lang verblijf en integratie hem op zich verhinderen om terug te keren naar het herkomstland, minstens tijdelijk voor het indienen van de aanvraag via de gewone procedure, blijkt dat verweerder omstandig antwoordde, moet zij dit niet herhalen in de bestreden beslissing. Verweerder gaf in zijn beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet trouwens ook reeds aan dat de elementen van integratie, die het gevolg zijn van het lang verblijf, op zich niet verhinderen dat de aanvraag vanuit het buitenland wordt ingediend, en dus een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland op zich niet verhinderen. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn belangen op disproportionele wijze worden benadeeld. Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

2.12. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN